

Sygn. akt IV CSK 301/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku P. Spółki Akcyjnej w L.  
przy uczestnictwie A. D.  
o stwierdzenie zasiedzenia służebności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 9 grudnia 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.  
z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparto na drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.). Wiąże się to z koniecznością przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, nie publ.).

Skarżący wskazał, na potrzebę wykładni art. 292 k.c. w zw. z art. 285 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 172 § 1 i 2 k.c. przez udzielenie odpowiedzi na pytanie, „czy przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu dopuszczalne było nabycie przez przedsiębiorcę przesyłowego przez zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu.”

Należy podkreślić, że Sąd Najwyższy wypowiadał się w zakresie problematyki wskazanej przez skarżącego. W orzecznictwie utrwalony już jest pogląd o możliwości nabycia przez zasiedzenie przed 3 sierpnia 2008 r. służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu - uregulowanej

już po tym dniu w art. 305<sup>1</sup>-305<sup>4</sup> k.c. - na podstawie art. 352 k.c. oraz art. 292 k.c. w zw. z art. 172 k.c. (por. m. in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139; a także postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 czerwca 2013 r., II CSK 626/12, nie publ.; z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CSK 226/15, nie publ.; z dnia 14 października 2015 r., V CSK 5/15, OSNC 2016, nr 9, poz. 109 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 czerwca 2006 r., II CSK 639/15, nie publ.; z dnia 25 kwietnia 2014 r., II CSK 433/13, nie publ.).

W związku z powyższym nie ma potrzeby ponownego zajmowania stanowiska odnośnie problematyki wskazanej w skardze.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).